

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové a soudců Mgr. Jana Kašpara a JUDr. Ing. Viery Horčicové v právní věci žalobce: **PROTECT GROUP, a. s.**, se sídlem Svornosti 985/8, Praha 5, IČ 27432513, zast. JUDr. Ivanem Vávrou, advokátem, se sídlem Dlouhá 16, Litoměřice, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 376/1, Praha 2, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 12. 2009 čj. 2009/60681-424

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 7. 12. 2009 čj. 2009/60681-424 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. Žalovaný je povinen žalobci zaplatit náhradu nákladů řízení ve výši 10.640,- Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám JUDr. Ivana Vávry, advokáta.**

Odůvodnění

Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkoumání rozhodnutí žalovaného uvedeného v záhlaví, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Úřadu práce hlavního města Prahy (dále jen úřad práce) ze dne 23.6. 2009 č.j. ABA-T-175/2008, kterým nebyl žalobci poskytnut příspěvek na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením za první čtvrtletí roku 2008 dle ustanovení § 78 odst. 1 a odst. 6 písm. b) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů.

Žalobce v žalobě uvádí, že podstata celého problému je v tom, že žalobce jako zaměstnavatel uplatnil nárok na výplatu příspěvku na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením. Úřad práce i žalovaný došli k závěru, že žalobce nesplňuje podmínky pro vyplacení tohoto příspěvku, protože pracovník žalobce K. T. není invalidním důchodcem, ale s ohledem na rozhodnutí o přidělení starobního důchodu je důchodcem starobním a na takovou osobu nelze ve smyslu ustanovení § 78 odst. 6 písm. b) zákona o zaměstnanosti

příspěvek poskytnout. Žalobce však poukazuje na to, že předmětem daného sporu je příspěvek za první čtvrtletí roku 2008. Pro toto období nebylo účinné znění ustanovení § 78 odst. 6 písm. b), které by hovořilo o tom, že na osoby požívající starobní důchod není možné žádat předmětný příspěvek. Toto ustanovení je v zákoně o zaměstnanosti až po novele provedené zákonem č. 479/2008 Sb., který nabyl účinnosti dnem 1. ledna 2009.

Úřad práce i žalovaný tak v předmětném řízení věc žalobce rozhodli podle právního předpisu, který v době, kdy žalobce o příslušný příspěvek žádal, neexistoval.

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě, které bylo soudu doručeno dne 12.4. 2010, uvedl, že žalobu nepovažuje za důvodnou. Uvedl, že žalobce se mýlí, když uvádí, že správní orgány došly k závěru, že pan K.T. již není plně invalidní, na základě toho, že již je starobním důchodcem. Ze spisového materiálu totiž vyplývá, že pan K. T. byl uznán plně invalidním na základě rozhodnutí, jehož platnost vypršela nejpozději dnem 31.7. 2007. Jak vyplývá z potvrzení Okresní správy sociálního zabezpečení Příbram založeného ve spisové dokumentaci, platnost posudku jmenovaného o jeho plné invaliditě vypršela dne 31.7. 2007, kdy již nebyla provedena kontrola jeho zdravotního stavu, neboť si požádal o starobní důchod, který mu byl přiznán. Správní orgány tedy nevycházely z toho, že jmenovaný není plně invalidní, protože je starobním důchodcem, ale protože platnost jeho zdravotního posudku jako osoby plně invalidní vypršela dnem 31.7. 2007.

Ačkoliv je pravdou, že žalovaný v rozhodnutí o odvolání nepříliš šťastně citoval ustanovení zákona o zaměstnanosti, které na věc nedopadá, nemůže to mít vliv na celkové posouzení zákonnosti postupu správních orgánů, jelikož skutečnost, že jmenovaný není plně invalidním, nevychází z onoho ustanovení zákona o zaměstnanosti, ale z toho, že u jmenovaného nebyl doložen posudek potvrzující trvání jeho invalidity. Je tedy zřejmé, že odvolání žalobce by nemohlo být vyhověno ani v případě citování ustanovení zákona o zaměstnanosti účinného v době podání žádosti. Z těchto důvodů žalovaný navrhl, aby žaloba byla zamítnuta.

Ze správního spisu byly zjištěny následující pro rozhodnutí soudu podstatné skutečnosti:

Žalobce podal dne 22.4. 2008 u úřadu práce žádost o příspěvek na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením za první čtvrtletí roku 2008. Mezi zaměstnanci, kteří jsou osobami se zdravotním postižením, resp. zaměstnanci, kteří jsou osobami s těžším zdravotním postižením, žalobce mimo jiné uvedl pana K. T.. Ohledně něho bylo doloženo rozhodnutí Okresní správy sociálního zabezpečení v Příbrami ze dne 8. 7. 1998, jímž bylo rozhodnuto, že pan K. T. je plně invalidní. K tomu bylo dále doloženo potvrzení Okresní správy sociálního zabezpečení v Příbrami ze dne 28.5. 2008, podle něhož pan K. T. byl v květnu 2005 zdravotně posouzen jako nadále plně invalidní s platností posudku do 31.7. 2007. V tomto potvrzení je dále uvedeno, že další kontrola zdravotního stavu provedena nebyla, jelikož si pan K. T. požádal o starobní důchod, který mu byl přiznán od 1.7. 2006. Podáním doručeným úřadu práce dne 12.6. 2008 pak žalobce na základě upozornění, že dokumenty pana T. jsou nevyhovující, požádal o vyřazení pana K. T. z žádosti týkající se prvního čtvrtletí roku 2008. Úřad práce po přepočtení údajů uvedených žalobcem v žádosti následně shledal, že podíl zaměstnanců se zdravotním postižením z celkového počtu zaměstnanců u žalobce činí pouze 48,36 %.

Na základě toho vydal úřad práce dne 23.6. 2009 rozhodnutí č.j. ABA-T-175/2008, kterým podle ustanovení § 78 odst. 1 odst. 6 písm. b) zákona o zaměstnanosti rozhodl tak, že

žalobci nebude poskytnut příspěvek na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením za první čtvrtletí roku 2008.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, v němž uvedl, že je toho názoru, že osoba, která má takové zdravotní postižení, že jí byl přiznán invalidní důchod, neztrácí přechodem do starobního důchodu své zdravotní postižení (neuzdraví se). Pokud takováto osoba i nadále u žalobce pracovala, objektivně stále stejně zdravotně postižena, měla by být i nadále považována za osobu se zdravotním postižením. Žalobce rovněž poukázal na to, že ostatní zaměstnanci se zdravotním postižením vykazovali v rozhodném období velké množství přesčasů. Při zohlednění těchto odpracovaných přesčasů by příslušný poměr zaměstnanců se zdravotním postižením vyšel na hodnotu 55,75 %.

O odvolání rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 7.12. 2009 č.j. 2009/60681-424 tak, že odvolání žalobce zamítl a rozhodnutí úřadu práce potvrdil.

V odůvodnění rozhodnutí žalovaný uvedl, že nelze akceptovat námitku odvolatele, že osoba v invalidním důchodu přechodem do starobního důchodu své zdravotní postižení neztratí (neuzdraví se), neboť zákon o zaměstnanosti v ustanovení § 78 odst. 6 písm. b) jasně stanoví, že příspěvek nelze poskytovat na zaměstnance se zdravotním postižením za čtvrtletí, ve kterém byl zaměstnanec, který je osobou se zdravotním postižením, poživitelem starobního důchodu. Ze spisu přitom vyplynulo, že pan K.T. měl starobní důchod přiznán rozhodnutím ode dne 1.7. 2006. Skutečnost, že zaměstnanci se zdravotním postižením odpracovali přesčasy, je v této věci právně irelevantní, neboť zákon o zaměstnanosti ji neumožňuje zohlednit. Žalovaný poukázal na to, že zákon o zaměstnanosti neobsahuje žádné ustanovení o zmírnění tvrdosti zákona, správní orgány musí postupovat v souladu s ním a nemohou činit žádné výjimky. Nelze proto přihlídnout ani ke skutečnosti, že žalobce prokázal počet zaměstnanců se zdravotním postižením těsně pod zákonnou hranicí 50 %. Žalovaný proto dospěl k závěru, že zaměstnavatel nesplnil podmínky nutné pro přiznání nároku na příspěvek na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením, neshledal proto ani důvod ke zrušení nebo změně napadeného rozhodnutí, a proto rozhodl tak, jak bylo uvedeno shora.

Městský soud v Praze žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, přezkoumal v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán, a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Při ústním jednání žalobce setrval na podané žalobě. Zástupce žalovaného s odkazem na podané vyjádření k žalobě uvedl, že podle jeho názoru neměla chyba spočívající v uvedení nesprávného znění aplikovaného ustanovení zákona o zaměstnanosti vliv na věcnou stránku rozhodnutí. Proto navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Městský soud v Praze věc posoudil takto:

Podle § 78 odst. 6 písm. b) zákona o zaměstnanosti, ve znění po novele provedené zákonem č. 479/2008 Sb., platí, že příspěvek nelze poskytovat na zaměstnance se zdravotním postižením za čtvrtletí, ve kterém byl zaměstnanec, který je osobou se zdravotním postižením, poživitelem starobního důchodu. Citovaná novela nabyla účinnosti dne 1. 1. 2009. Podle čl. IV odst. 5 této novely pak platí, že poskytování příspěvku na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením za čtvrté kalendářní čtvrtletí roku 2008 se řídí právními předpisy účinnými ke dni 31. prosince 2008.

V projednávaném případě je předmětem řízení žádost poskytování příspěvku na

podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením za 1. čtvrtletí roku 2008 a tím spíše tak musí být posouzena tato žádost podle dosavadních právních předpisů. Na případ žalobce tak ustanovení § 78 odst. 6 písm. b) zákona o zaměstnanosti ve znění citovaném žalovaným v žalobou napadeném rozhodnutí nelze vztáhnout. O tom ostatně není mezi účastníky sporu. Zákon o zaměstnanosti ve znění účinném ke dni 31. 12. 2008 přitom výslovně neupravoval případ, kdy zaměstnanec se zdravotním postižením je zároveň poživitelem starobního důchodu.

Žalovaný nicméně ve vyjádření k žalobě uváděl, že citace nesprávného textu ustanovení zákona o zaměstnanosti nemá vliv na správnost žalobou napadeného rozhodnutí, neboť i kdyby byla věc žalobce posouzena podle správného znění zákona o zaměstnanosti, nemělo by to na věc vliv, neboť pro 1. čtvrtletí roku 2008 již nebyl zdravotní posudek o invaliditě pana K. T. platný.

Úkolem správního soudnictví je při řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu kontrola zákonnosti takového rozhodnutí. Soud přitom nemůže činnost státní správy nahrazovat a rozhodovat nebo tvořit odůvodnění namísto správních orgánů. Soudu tak přísluší přezkoumat to, zda důvody, které správní orgány uvedly v odůvodnění svého rozhodnutí, mají podklad v právních předpisech, jsou logické a přesvědčivé a mají základ ve správně zjištěném skutkovém stavu věci. Soud přitom nemůže při svém rozhodování přihlížet k důvodům, které správní orgány ve svém rozhodnutí neuvedly, a to ani v případě, že je dodatečně uvedou např. ve vyjádření k žalobě.

V daném případě je zřejmé, že žalovaný své rozhodnutí opřel o zákonné ustanovení, které na věc nedopadá. Soudu pak v této situaci nepřísluší přezkoumávat, zda by výsledek správního řízení byl stejný nebo jiný, pokud by žalovaný aplikoval na věc ustanovení na věc dopadající, neboť tím by nahrazoval činnost správních orgánů, což – jak již bylo uvedeno – správnímu soudu zásadně nepřísluší.

Soud nemůže tedy přezkoumat správnost názoru žalovaného, který uvedl ve vyjádření k žalobě, neboť i kdyby se s tímto názorem ztotožnil, nemohl by svůj zamítavý rozsudek vystavět na odůvodnění, které by bylo zcela odlišné od odůvodnění žalobou napadeného správního rozhodnutí. V této situaci proto soud nemá jinou možnost než žalobou napadené rozhodnutí zrušit pro nezákonnost a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.

Vzhledem ke shora uvedenému soud žalobě vyhověl a napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Právním názorem, který soud vyslovil v tomto rozsudku, je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

Žalobce měl se svojí žalobou úspěch a náleží mu proto náhrada důvodně vynaložených a prokázaných nákladů řízení podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Tyto náklady spočívají v nákladech souvisejících se zastoupením advokátem podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů za 3 úkony právní služby po 2100 Kč (za převzetí věci, sepsí žaloby a ústní jednání před soudem), a 3 režijní paušály po 300 Kč. Celkem tedy činí náklady na právní zastoupení 7.200,- Kč. K tomu se připočítává daň z přidané hodnoty ve výši 20 %, jíž je žalobcův advokát plátcem, ve výši 1.440 Kč. Další náklady představuje zaplacený soudní poplatek ve výši 2.000 Kč. Proto soud přiznal žalobci právo na náhradu nákladů řízení ve výši 10.640,- Kč.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost za podmínek uvedených v ustanovení § 102 a násl. s.ř.s., a to ve lhůtě dvou týdnů po doručení tohoto rozsudku. Kasační stížnost se podává u Městského soudu v Praze, rozhodovat o ní přísluší Nejvyššímu správnímu soudu.

Stěžovatel musí být zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie (§ 105 odst. 2 s.ř.s.).

V Praze dne 14. dubna 2011

Mgr. Jana Brothánková v.r.
předsedkyně senátu